Donna Ashcroftová

Vánoční romance na Skotské vysočině

DOPORUČUJE JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

Donna Ashcroftová

Vánoční romance na Skotské vysočině

Přeložila Lucie Libovická

Copyright © Donna Ashcroft, 2024
First published in the English language in 2024 by Storyfire Ltd,
trading as Bookouture.

Donna Ashcroft has asserted her right to be identified as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Lucie Libovická, 2026
Cover Design © Debbie Clement

ISBN 978-80-271-6049-5

Julii Caplinové
Děkuju ti za to, že jsi mě přesvědčila
a pomohla mi si věřit.

První kapitola

ELLA

Ella McNallyová se zhluboka nadechla studeného vzduchu. Padala únavou a potřebovala si odpočinout, a tak se chvíli jen tak rozhlížela po hezké řadě domků s doškovou střechou lemované pohořím Mistletoe, které se po hodinách nepřetržitého sněžení nádherně třpytilo.

Její houževnatý bloodhound Wyatt se zastavil a klesl na zadek. Zatáhla za vodítko. Pes si každodenní procházky obvykle náramně užíval, ale teď foukal ledový vítr, a Wyatt byl navíc na Ellu naštvaný za to, že ho nenechala volně pobíhat. Jenže když ho pustila naposledy, utekl jí a ona ho musela nalákat zpátky plnými hrstmi pamlsků.

„No tak pojď," pobídla ho, protože se Wyatt odmítal pohnout, a znovu zatáhla za vodítko. Někde v dálce se ozval zvuk auta a její mazlíček zavrčel, nejspíš se pokusil napodobit hučení motoru, a pak si lehl na zasněžený chodník.

„Prosím tě, Wyatte. Je hrozná zima. Jakmile dorazíme k mateře, dostaneš nažrat," slíbila mu Ella, a když se mu v tmavých očích zablesklo zájmem, oddechla si úlevou. Vtom pes náhle vystřelil na nohy, dlouhé končetiny měl napjaté a svěšené uši mu vlály ve větru jako slavnostní girlandy. „Buď hodný," napomenula ho.

Pes hladově zaštěkal a upřeně se zadíval někam doleva. Ella tam pohlédla taky a na protějším chodníku spatřila kočku. „Ne!"

vykřikla přesně v okamžiku, kdy Wyatt znovu zaštěkal a vrhl se vpřed, přičemž jí vyrazil kabelku a paničku táhl za sebou. Ella trhla vodítkem tak prudce, až jí vyklouzlo z ruky v rukavici, a kvůli setrvačnosti zakopla a upadla obličejem do sněhu. „*No fuj!*“ křikla, když ji na tváři škrábal zledovatělý sníh.

Wyatt musel její křik slyšet, protože nechal kočku kočkou a otočil se v půli vozovky právě ve chvíli, kdy Ella vzhlédla a smetla si sněhové vločky z očí. Vtom na silnici zabočilo stříbrné volvo, tak prudce, až se mu kola na jedné straně zvedla ze země.

„Wyatte, uteč!“ vykřikla Ella, a když to vypadalo, že auto ještě zrychluje, divoce se jí rozbušilo srdce. Celá ztuhla a v šoku sledovala, jak se vůz řítí přímo na jejího mazlíčka. Bloodhound auto zahlédl, zaštěkal a vytřeštil oči – Ella předpokládala, že uhne, jenže pes zůstal fascinovaně stát na místě, jako by v záři světlometů ztuhl.

Řidič si nejspíš uvědomil, že pes neráčí utéct, takže zatroubil a současně prudce zabrzdil. Ale už bylo pozdě, volvo nezastavilo a místo toho dostalo smyk.

„*Pitomče!* Neumíte jezdit na sněhu?“ zaječela Ella. V zoufalství se vymrštila na všechny čtyři, vrhla se vpřed a pokusila se zachytit Wyattovo vodítko.

Když se jí to podařilo a odtáhla psa ze silnice, jen pár vteřin předtím, než by do něj klouzající volvo narazilo, konečně vydechla. Wyatta si pevně přitiskla k hrudi a na okamžik zavřela oči. Auto se zatím prosmýklo kolem nich, na oba stříklo hrudky sněhu a teprve pak zůstalo stát kolmo k chodníku napříč přes silnici.

Ella pustila Wyatta a vyskočila na nohy. Rozběhla se k autu a málem se přestala ovládat. Zřídkakdy ztratila chladnou hlavu, ale ten pitomý řidič jí právě málem přejel psa – co je to za

člověka, že řídí takhle rychle ve sněhové bouři, zejména když na zledovatělém povrchu neumí brzdit?

Ella se přiblížila k autu a zaslechla, jak řidič znovu startuje. *Snad ten pitomec nehodlá jen tak odjet?* „Počkejte!“ zařvala, protože ji to rozčílilo a ruply jí nervy. Rozběhla se a v náhlém popudu se sehnula, nabrala hrst sněhu a mrštila ji na bok auta – chtěla upoutat řidičovu pozornost, než se rozjede. Jenže koule zasáhla okénko, zrovna když se napůl otevřelo.

Když Ella prudce zastavila vedle dveří řidiče, muž sedící za volantem se ošíval a oklepával si z brady chomáče sněhu.

„Ehm...“ začala Ella a sledovala, jak mu kousky tajícího ledu stékají po tvářích a na bradu a pak mu jako slzy dopadají do klína. Zaťala zuby, aby se nerozesmála – nebo ještě hůř, aby se neomluvila.

„Uvědomujete si, že bych vás mohl obvinit z napadení?“ zeptal se ten chlap pomalu.

„Za to, že jsem na vás hodila sněhovou kouli?“ Ella si pohrdavě odfrkla. Muž se otočil a zlostně se na ni podíval, a jí se na chvíli zatajil dech.

Byl pohledný, měl ostře řezanou bradu, kterou teď nespokojeně pohodil. Jeho vlasy měly barvu gagátu a na té hezké bradě mu rostlo strniště stejné barvy, teď poseté sněhem, díky čemuž z nějakého nepochopitelného důvodu působil velmi roztomile. Ella ráda malovala a při té činnosti zažila mnoho šťastných chvil – obvykle ji inspirovala témata jako barevní ptáci hrající si v korunách stromů nebo chundelaté kočky chystající neplechu. Ale v tomto okamžiku zatoužila vzít do ruky blok a tužku, aby mohla vystihnout nádhernou tvář tohoto muže. Nemohla pochopit, proč na něj reaguje zrovna takhle, nepochybně to způsobil fakt, že v posledním roce nebyla ani jednou na rande.

„*Uvědomujete si*, že jste málem zabil Wyatta?“ zabručela. Cizinci se zaleskly tmavé oči a jí se zrychlil tep. Ignorovala to.

„Radši byste ho měla naučit, že silnice jsou pro auta, a ne pro psy,“ odsekl a rozzlobeně si prohlížel její tvář. Podrážděně si odfoukl, vypnul motor, otevřel dveře a vylezl ven. Byl vyšší, než Ella čekala – rozhodně přes sto osmdesát centimetrů, protože se tyčil vysoko nad ní.

Měl na sobě modrý svetr a tmavé kalhoty pocákané ledovými hrudkami a poseté mokrými skvrnami, ale kvůli tomu se přece Ella nebude cítit provinile. Boty toho chlapa se do mizerného počasí nehodily o nic víc než způsob, jakým řídil auto, a Ella mu poznala na očích, že ho rozčílilo, když se s nimi zabořil do závěje a ony zmizely ve sněhu. „Jak jste ho mohla nechat sedět na silnici?“ zeptal se a zavrtěl hlavou.

Ella překvapeně zamrkala. „On tam přece neseděl, ale pronásledoval kočku,“ vysvětlila mu a okamžitě zalitovala, že tuto konkrétní informaci vypustila z úst, a nadávala si, že je tak upřímná.

Muž povytáhl obočí a významně se podíval na prázdný chodník. „Jo. No – doporučuju vám, abyste si na něj dávala větší pozor. Chcete radu?“ Zvedl obočí ještě výš. „Vodítko na psa poslouží lépe, když ho člověk drží pevně v ruce, to byste měla zkusit, až příště zase zmerčí kočku Šklíbu.“

Ella užuž otvírala ústa, aby mu sdělila, co si o něm myslí, ale když viděla ten obviňující výraz v jeho tváři, slova jí uvízla v krku.

Nebyla to nakonec přece jen její chyba? Žaludek se jí sevřel pro ni dobře známým pocitem viny, který ale rychle potlačila, přimhouřila oči a zahleděla se na mužovo auto. „A vy byste zase měl zkusit jezdit trochu pomaleji,“ napomenula ho a divila se,

co to do ní vjelo. Obvykle si nechala všechno líbit, takže tohle chování pro ni nebylo typické.

„Naštěstí uhnul z cesty právě včas, nebudu vám tedy muset účtovat žádnou škodu na autě," pokračoval ten chlap.

„Škodu?" zopakovala překvapeně Ella.

Wyatt, který ji zjevně pozorně sledoval, tiše zavrčel. Ella popadla vodítko a přitáhla si psa blíž, aby mu případně zabránila na dotyčného skočit.

„Spěchám," vyštěkl muž, vrhl na psa ostražitý pohled a pak se podíval otevřenými dveřmi auta na hodiny na palubní desce. „Už musím jet, mám nějakou schůzku – je to důležité a nechci přijít pozdě." Přelétl očima Ellinu tvář, jako by ji teprve teď spatřil poprvé. Na okamžik se zatvářil překvapeně, pak se ale podle všeho vzpamatoval a přikývl. „Předpokládám, že ani jeden z vás není zraněný," zeptal se stroze.

„No konečně, díky za optání," zamumlala Ella. „Nejsme zranění, zato dost rozrušení." Pohlédla na své promočené oblečení a strčila si ruce do kapes, protože se jí třásly a nechtěla, aby si toho všiml.

„Tak já už pojedu," oznámil řidič náhle a ignoroval Wyatta, který varovně zaštěkal.

„Vy si klidně odjedete?" zalapala Ella po dechu, když si složil dlouhé nohy zpět do auta.

„Myslím, že tady už není co řešit," odsekl, s bouchnutím zavřel dveře a nastartoval motor.

Ella s otevřenými ústy sledovala, jak odjíždí, a cítila se bezmocná a vyčerpaná.

Jejich setkání bylo svým způsobem zrcadlem jejího života. Odjakživa to byla ona, kdo musel nakonec posbírat střepy a uklidit binec – a ať se snažila sebevíc, nic jí nepomohlo a nic se nezměnilo.

„To je ale příšerný chlap. Doufám, že už ho nikdy v životě neuvidím," zamumlala, když volvo zrychlilo, zahnulo doprava a zmizelo z dohledu. Jenže jakmile se zase otočila a konečně dotáhla Wyatta na chodník, vybavila se jí před očima krásná tvář toho muže a uvědomila si, že to možná nemyslí až tak vážně.

Druhá kapitola

ELLA

Ella se zastavila na chodníku a ošila se, protože jí na zádech roztála hrudka ledu, která se jí dostala pod bundu. Zachvěla se, zašklebila se, zatáhla Wyatta za vodítko a unaveně ho vlekla za sebou.

„Hlavu vzhůru. Přece nedovolím, aby mi ten idiot zkazil první den volna po třech týdnech," nabádala se a otřela si sníh z čepice. Kousek od nich se dal do zpěvu nějaký pták. Ella se otočila a zahlédla malou červenku sedící na ptačím pítku, zamávala jí a hned se jí zlepšila nálada.

O pár domů dál se zastavila u hlavních vrat, která vedla k jejímu rodnému domu, a chvíli s potěšením hleděla na hezké stavení s doškovou střechou se vstupními dveřmi přesně uprostřed. Přestože bylo teprve prvního prosince, už ho vánočně vyzdobila, a to během čtyř poledních přestávek, kdy nešla na oběd. Ella bydlela o pár ulic dál v malém domku, který nutně potřeboval opravit. Zatím neměla čas ho vyzdobit, ale měla v plánu to udělat ještě dnes, později odpoledne. Jestli na to ovšem bude mít čas. Jak to tak vypadalo, měla neustále spoustu práce.

Opatrně našlapovala po zasněžené cestě a mířila k předním dveřím. „Je někdo doma?" zavolala, když je odemykala, pro případ, že by sem zaskočil některý z jejích nevlastních bratrů. Ti sem ale podle všeho chodili jen tehdy, když jim došlo jídlo.

Odepnula Wyattovi vodítko a pes se okamžitě rozběhl do kuchyně hledat něco k snědku. Ella se zamračila na mokré stopy, které po sobě zanechal na kachlíčkové podlaze. Postupně se slévaly s těmi, jež tam zanechal pár pánských bot. Unaveně si povzdechla, protože věděla, že je bude muset před odchodem utřít, jinak by jí nevlastní matka neustále volala a stěžovala si na nepořádek.

Když vešla do kuchyně a spatřila dřez plný nádobí, svěsila ramena. Kuchyňská linka byla celá posetá drobky a válela se na ní spousta špinavých talířů a prázdných hrnků. Ella zavrtěla hlavou, vešla do spíže a rychle nasypala krmení Wyattovi. Pak přejela pohledem po pracovní desce a hledala dopis, který jí tu měla macecha zanechat. Stál opřený o varnou konvici vedle jejího vzkazu.

Milá Ello,

jak jsem ti dnes ráno psala ve zprávě, včera přišel z banky tenhle dopis. Můžeš zjistit, o co jde? Předpokládám, že se jedná o tu půjčku, kterou si vzal tvůj otec. Nemám čas zabývat se papírováním ohledně Magic Mops. Musím se soustředit na svou roli ve vánoční hře a péči o tvé nevlastní bratry – přece víš, že otec počítal s tím, že o tohle všechno se za nás postaráš ty.

Elle se při zmínce o tátovi zalily oči slzami a zaplavily ji stovky různých vzpomínek. Zemřel před rokem po krátké nemoci a ona se s jeho ztrátou dosud nedokázala vyrovnat. Byl to zvláštní pocit, když teď vešla do domu a on v něm nebyl. Ella stále čekala, že ho uvidí, jak pro ni v kuchyni smaží palačinky nebo něco

kutí v kůlně. Pamatovala si zvuk jeho hlasu i to, že jí pokaždé vyprávěl nějaký nový vtip a doufal, že ji rozesměje. Před rokem a půl se Ella vrátila do Mistletoe, aby se o něj postarala, a až se uzdraví, měla v úmyslu vrátit se ke svému životu. Jenže místo toho ji táta těsně před smrtí poprosil, aby se postarala o rodinu i podnik – a ona se nedokázala přimět k odchodu.

Když už tu budeš, nemohla bys tu rychle uklidit? Koneckonců, tohle bude vždycky i tvůj domov a víš, jak táta nesnášel nepořádek. Taky jsem ti napsala seznam věcí, které bych chtěla, abys vyzvedla v obchodě. Vím, že máš dneska volno, ale nezabere ti to moc času.

„Vždyť pak mám lekci malování," zasténala Ella. Wyatt snědl žrádlo a přešel přes kuchyň k ní. „Ale no tak dobře," souhlasila a rozhlédla se kolem sebe. Když se pustí do úklidu hned teď, bude mít čas nakoupit a i tak stihne na hodinu dorazit včas.

Ozvu se později. Před Vánoci mám plné ruce práce, tak jsem si myslela, že bychom se mohly o domácí práce podělit.

Lucinda McNallyová

Ella položila vzkaz od nevlastní matky zpět na linku, zírala na neotevřený dopis z banky a svíral se jí žaludek. Pak se zhluboka nadechla, zvedla ho a obálku roztrhla.

Když četla jeho obsah, do očí jí vyhrkly slzy. Banka jim dávala lhůtu do konce února na zaplacení zbývající splátky půjčky, kterou si otec vzal rok před svou smrtí na nákup základního

vybavení. Pokud do té doby nezaplatí, banka zabaví veškerý majetek společnosti, což by znamenalo konec rodinného podniku.

Ella si povzdechla a udělalo se jí nevolno. Firmu Magic Mops založili za svého života její rodiče a proměnili ji v prosperující společnost – a Ella už od doby, kdy byla dost stará na to, aby udržela v ruce koště, dělala, co mohla, aby jim pomohla a podnik vzkvétal. Nehodlala se ho vzdát.

Otočila se a zamířila k příborníku u zadních dveří. Lucinda na něm vystavila řadu obrázků v rámečcích, několik fotografií Elliných nevlastních bratrů, jak si hrají, fotografii táty a Lucindy v jejich svatební den – a až za ní byla zastrčená malá fotka táty, jak objímá Ellu, když jí bylo asi osm.

„Nevím, co si mám počít," zašeptala mu, složila dopis do malého čtverečku a vložila si ho do kapsy. „Firma má už dlouho problémy a nelepší se to, ať pracuju sebevíc." Povzdechla si. „Všechno je čím dál dražší: vybavení, reklama, dokonce i úklidové potřeby. Musíme sehnat další klienty, jenže to vyžaduje víc zaměstnanců a na mzdách už teď vyplácíme víc, než kolik utržíme, což znamená, že jsme nezaplatili pár splátek půjčky. Takže schodek už nějakou dobu narůstá..."

Protřela si oči. Byla unavená. „Neposlouchej mě, tati. Něco jsem ti slíbila a nezklamu tě. Vyřeším to."

Začal jí zvonit mobil. Ella ho vytáhla z kapsy. Když na displeji uviděla jméno Clyde McNally, trhla sebou. Nevlastní bratr měl provést generální úklid v domě jednoho z jejich klientů a připravit ho na zítřejší večírek.

„Ahoj Clyde," řekla, když zvedla telefon, a rovnou zatajila dech, protože tušila, že jí sdělí špatné zprávy.

„Ahoj ségro," zasípal bratr. „Promiň, že ti to říkám až takhle pozdě, Ello, ale potřebuju, abys za mě dokončila ten úklid. Už

jsem něco udělal, ale jsem objednaný k doktorovi kvůli tomu hroznýmu kašli. Myslím, že mám bakteriální bronchitidu, nebo něco ještě horšího. Vygooglil jsem si příznaky a mohlo by to být opravdu dost zlé." Na chvíli se odmlčel, zakašlal a Ella musela uznat, že jeho kašel vůbec nezní dobře. „Je mi hodně špatně." Znovu zakašlal. „Původně jsem se dneska vůbec nechystal do práce, ale nechtěl jsem tě zase zklamat." Vydal zvuk, jako když se dusí.

„Ach, Clyde," vydechla Ella ustaraně. Moc dobře věděla, že Clyde poslední dva týdny zápasí s ošklivou chřipkou. „Co pro tebe můžu udělat?"

„Abych doktora stihl, musím odejít hned teď," vyhrkl. „Ale nezvládl jsem umýt schody a uklidit obě horní patra v tomhle baráku. A teď jsem teprve v půlce kuchyně." Ella slyšela v pozadí zvuk vysavače – snaží se snad Clyde vysávat i během hovoru? „Volal jsem Danovi, ale ten mi řekl, že je u zubaře na dalším ošetření kořenového kanálku, a máma šla nakupovat a ty víš, že nesnáší, když ji někdo ruší." Clyde se odmlčel. „Takže zbýváš jen ty."

„To je pravda," povzdechla si Ella. Prohlédla si rozpis zaměstnanců, aby zjistila, kde má kdo být. Proto už věděla, že není volný nikdo jiný, kdo by za něj mohl zaskočit.

„Promiň, ségro," omluvil se Clyde a odmlčel se, protože se znovu rozkašlal a záchvat se stupňoval, až to znělo, jako by lapal po dechu.

„Jsi v pořádku?" starala se Ella a píchlo ji u srdce. Ten kašel zněl příšerně.

„Ano, nevadí, že už půjdu?" zasípal konečně bratr. „Víš, že bych ten úklid dodělal, kdybych to zvládl."

„Samozřejmě, to je v pořádku," uklidnila ho Ella, vyhrnula

si rukávy a prohlížela si nepořádek kolem sebe, který musela uklidit. „Od toho klientova domu mám náhradní klíče, tak si ty své vezmi s sebou. Nech všechno vybavení tam, kde je, já to pak uklidím."

„Děkuju. Máš to u mě, ségro," řekl Clyde a zavěsil. Ella zůstala na telefon zírat.

Když okamžitě začne, možná zvládne uklidit, nakoupit Lucindě, vyvenčit Wyatta i dodělat Clydeovu práci, a jestli bude mít štěstí, třeba ještě stihne i tu lekci. Ella si unaveně povzdechla, pustila vodu a znovu si vzpomněla na toho muže ve volvu – dumala nad tím, že někteří lidé protančí lehce životem a mohou si dělat přesně to, co chtějí, zatímco jiní se podle všeho ocitli na světě jen proto, aby po ostatních uklízeli. Bylo by hezké si role vyměnit, i kdyby jen na chvíli.

Třetí kapitola

ALEX

Alexander Forbes-Charming zastavil stříbrné volvo před Pinecone Manor. Cesta z Edinburghu byla dnes dopoledne už tak dost náročná, a situaci ještě zhoršila sněhová bouře a ta ženská, která mu vynadala, že jí málem přejel psa.

Opravdu jel příliš rychle? Alex zavrtěl hlavou a mírný pocit viny připsal tomu, že se mu hlady bolestivě svíral žaludek. Místo toho se podíval na své rolexky a spočítal si, že přijel o čtyři minuty dřív ve srovnání s časem, který mu spočítaly google maps, a to i přes tu nečekanou kolizi. Pár kolegů u nich v práci bude ohromeno, až jim napíše, jak rychle cestu zvládl, a když bude mít štěstí, otec – muž, který zasvětil svůj život tomu, aby byl ve všech ohledech první – by mu mohl poslat palec nahoru, což dělal jen vzácně.

Alex nechal motor auta běžet a chvíli si prohlížel úchvatnou budovu, před níž stál. Když mu otec oznámil, že příští měsíc stráví na studijním pobytu u Henryho Lockharta – jednoho z předních skotských akvarelistů –, netušil, co má očekávat, ale určitě ne tohle.

Budova ze šedého kamene byla mohutná a rozlehlá, s velkými dubovými vstupními dveřmi a impozantní verandou přesně uprostřed. K domu bylo po obou stranách postupně přidáno mnoho přístaveb, přičemž některé byly dokonce zakončené

věžičkami, ale všechny byly zjevně navržené tak, aby ladily s původní stavbou.

Jeden by si myslel, že to nebude hezké, ale tahle rozvětvená budova byla z nějakého důvodu ohromující. Skotské hory v dálce jí tvořily dokonalé pozadí a Alexe napadlo, jestli se sem Henry nepřestěhoval právě kvůli té nádherné krajině. Malíř se proslavil svými akvarely a Alex se domníval, že se pravděpodobně zamiloval do krásy a samoty tohoto místa.

Lockhart se zjevně zajímal nejen o umění, ale i o zahradničení. Po obou stranách budovy stály květináče se zimními macešками a za nimi se táhlo několik stromořadí – všechny stromy již byly ozdobené vánočními světýlky, která vypadala jako drobné ohňostroje vylétající z jednotlivých větví.

Příjezdová cesta se stáčela kolem sídla, ale Alex na ní žádná jiná auta neviděl. Vypnul motor a vystoupil, pak si vzal zezadu kufr, tašku s notebookem a portfolio a vydal se k hlavním dveřím.

Když se přiblížil k verandě, uslyšel zevnitř hlasitě dunět píseň „Paint It Black“ od Rolling Stones. Zazvonil a poslal otci zprávu, že v pořádku dorazil, s přesným časem příjezdu. Pak položil zavazadla na zem a čekal. Když ho náhlý poryv větru málem srazil k zemi, strčil si ruce do kapes.

Alex se zachvěl a na rohožce před verandou zadupal nohama. Byl na ní obrázek vánočního stromečku, ale ne obvyklé „Vítejte“. Má to chápat jako znamení? Znovu zazvonil a čekal, přičemž se podíval na hodinky. Za tři minuty zazvonil ještě jednou.

Znovu zadupal a jeho pozornost upoutala křiklavá ozdoba ve tvaru Santa Clause v rohu verandy, která neladila se stylem domu. Z náhlého popudu si klekl a odsunul ji. Okamžitě zahlédl mosazný klíč a zvedl ho. „Otcovo pravidlo úspěchu číslo jedna: buď iniciativní, tím nikdy nic nezkazíš,“ zamumlal tiše.

Michael Charming vytvořil jakýsi nepsaný soubor pravidel, který čas od času doplňoval, a v průběhu let Alexovi ta moudra sděloval. Považoval je za důležitou součást své rodičovské výchovy a věřil, že ze svého syna zformuje muže, který si zaslouží jeho obdiv. Alespoň v to doufal.

Alex si nalezeným klíčem odemkl a další poryv větru ho v podstatě vehnal dovnitř. „Dobrý den!" zavolal, když za sebou zavřel dveře, a pak jen zíral. V krásné vstupní hale se rozprostírala lesklá černobílá kamenná podlaha a do dalšího patra vedlo točité schodiště pokryté luxusním vysokým červeným kobercem. Zakřivené zábradlí zdobily věnce z čerstvé cesmíny, a když se k němu přiblížil, ucítil její vůni.

Alex byl na krásné prostory zvyklý – jeho rodina vlastnila jedenáct domů roztroušených po celém světě a vychovávali ho k tomu, aby dokázal ocenit všemožné typy architektury, interiérového designu a dekorací. Ale tohle prostředí na něj působilo mnohem víc. Možná proto, že bylo tak přívětivé a vstřícné?

Zavazadla položil na zem a strčil ruce do kapes. Rolling Stones dohráli, ale Alex to sotva zaznamenal, tak ho ta hala uchvátila. Vzhlédl k obrovskému třpytícímu se lustru a pak se jeho pohled stočil ke stěnám. Bylo na nich rozvěšeno mnoho Henryho akvarelů a některé z nich měly kolem rámů omotané vánoční řetězy. Mezi akvarely bylo rozmístěno několik zajímavých kreseb – jedna zobrazovala bloodhounda s melancholickýma očima a Alex neodolal a došel až k němu, aby si ho mohl prohlédnout zblízka. Proč mu připadá povědomý?

Nepříjemně se mu sevřel žaludek. Věděl, že je talentovaný malíř, ale tohle bylo skvostné dílo – detaily tak dokonalé, že by ho nepřekvapilo, kdyby ten pes náhle ožil a olízl mu tvář. Na tom obrazu bylo něco rozmarného, od Henryho

obvyklého stylu se tohle naprosto odlišovalo. A Alexe neobvykle přitahoval.

„Takže jste našel cestu dovnitř?“ ozval se za ním zvučný chraplavý hlas, Alex málem vykřikl leknutím a pak se prudce otočil. „Já jsem Henry. Omlouvám se za to, že vám nikdo nepřišel otevřít a nepřivítal vás, jak se patří. Moje hospodyně zase dala minulý týden výpověď – asi to se mnou není jednoduché.“ Muž se podíval na hodinky. „Odhaduju, že by se tu měla objevit někdy dneska – nakonec mi vždycky odpustí.“ Zvedl obočí a usmál se. „Takže vy jste syn Michaela Charminga, že?“

„Ano,“ potvrdil Alex a tep se mu pomalu začal vracet do normálu. „Alex Forbes-Charming. Forbes bylo příjmení mé matky,“ vysvětlil. „Rád vás poznávám, pane Lockharte,“ dodal, aby dostál formalitám.

„Uvidíme,“ řekl Henry.

Když ho teď Alex viděl osobně, zjistil, že je to impozantní muž. Před odjezdem z Edinburghu si o něm přečetl všechny články a profily, které našel, protože není nad to být připravený, a Alex tohle nikdy nepodceňoval.

Věděl, že malíři je osmašedesát let a měří téměř sto devadesát centimetrů, je tedy o víc než dva centimetry vyšší. Alex s tím počítal, ale přesto se cítil v nevýhodě. Starší muž měl sněhobílé vlasy, zato tak husté a dlouhé, že mu sahaly po ramena. Ladily s jeho úhledně zastřiženým vousem a Henry celkově budil upravený a elegantní dojem, navzdory obnošeným džínům a tričku s nápisem Rolling Stones, které měl na sobě. Na rukou a pažích měl pár skvrn od barvy, což vypovídalo o tom, že ho Alex vyrušil při malování.

„Vážím si toho, že jste mě sem pozval,“ řekl Alex strnule a podal mu ruku.

Starší muž se na ni chvíli díval, pak ji přijal a přejel Alexe zkoumavým pohledem. „Za to můžeš poděkovat svému tátovi," řekl mrzutě. „Charming Capital Management mi během dlouhých let vydělal spoustu peněz, takže jsem mu dlužil laskavost. Díky *tomu* ses ke mně dostal." Zamyslel se a dodal: „Budu ti tykat jako všem svým žákům. Michael ti určitě řekl, že do svého domu a ateliéru vždycky pustím jen jednoho malíře ročně."

Odmlčel se, možná proto, aby zdůraznil, jak velkou čest Alexovi prokazuje tím, že mu dovolil překročit jeho práh. „Ten chlapec, co sem měl přijet, si minulý týden zlomil ruku, a ty jsi tady jen proto, že tu není on." Pokrčil rameny. „Takže když jsem zjistil, že nemůže přijet, zavolal jsem tvému tátovi."

Henry zamrkal, ale v očích se mu nezračily žádné emoce. „Podle fotek tvých prací, které mi táta poslal, jsem poznal, že máš ryzí talent, ale to nestačí." Zhluboka vydechl. „Určitě jsi zvyklý na to, že děláš na lidi dojem, ale než půjdeme dál, potřebuju, abys pochopil jednu věc."

Varovně zavrtěl prstem a zatvářil se vážně. „Odteď mi je jedno, jestli je tvůj táta Michael Charming – nebo kolik máš titulů, jakou zastáváš pracovní pozici, jaké máš akciové portfolio nebo..." Zadíval se Alexovi do tváře a přimhouřil oči, „že máš velmi jemnou stavbu kostí." Pokrčil rameny. „Odteď mi záleží *jen* na tom, jak umíš malovat."

„To chápu," zamumlal Alex. Neobtěžoval se dodat, že je na to zvyklý. Otec ho od narození přesvědčoval o tom, že každou chválu, uznání a povýšení si musí zasloužit. V jeho světě nebylo místo pro city. Všechno si musel osobně vydobýt.

„Každou vteřinu, kterou strávíš se mnou, se musíš pořádně soustředit," pokračoval Henry. „Jestli nemáš dostatečný talent

nebo nevynaložíš potřebné úsilí, budeš muset odejít.“ Ta hrozba mezi nimi zůstala viset jako temný mrak.

„Obstojím, *budu* dostatečně dobrý,“ slíbil Alex. Uvědomoval si, že to zní nabubřele, ale taky, že sebevědomí lidem imponuje. „Umím vzít za práci.“

Malíř přikývl, jako by to od něj očekával. „Taky budu chtít, aby ses mi otevřel až do morku kostí a ukázal mi svou duši, když tě o to požádám.“ Henry se odmlčel a přimhouřil oči. „A jestli si myslíš, že si dělám legraci, chlapče, tak se mýlíš.“

„Jasně.“ Alex to slovo protáhl. Z toho, co malíř řekl, ho nic nevyvedlo z míry, jen se na okamžik cítil unavený. Byl zvyklý pořád někomu něco dokazovat – ale poprvé po dlouhé době ho napadlo, jestli někdy v životě dosáhne bodu, kdy už to nebude muset dělat, jestli bude někdy dost dobrý takový, jaký je. Znechuceně se otřásl. Sebelítost je slabost.

„To vyžaduju od všech malířů, když jsou u mě,“ pokračoval Henry. „Musíš se naučit vyjadřovat ve své práci pravdu – a to znamená, že mi musíš ukázat, co přesně v tobě je.“ Vyčkával, jako by čekal, že mu bude Alex vzdorovat.

„Jasně,“ slíbil Alex. „Rozumím.“ Vychovávali ho k tomu, aby vyhrával a nespokojil se s ničím menším než s vítězstvím, tak to jeho otec vyžadoval. Michael synovi řekl, že když už hodlá marnit čas koníčkem, jako je malování, měl by se alespoň v tom oboru snažit vyniknout a vydělávat si jím peníze, a proto trval na tom, aby jel sem. Teď bylo jen na Alexovi, aby Henrymu a svému otci dokázal, že má talent a je odhodlaný dosáhnout úspěchu.

Starší muž přikývl a pak se zamračil. „No to se lehce řekne, chlapče. Až budeš potit krev, uvidíme, co v tobě je. Předpokládám, že jsi mi přinesl ukázat další své práce...“ Nastavil dlaň

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Vánoční romance na Skotské vysočině**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.